

Gud Helligånd

af Dorthe Engelbrecht Larsen

Tredje trosartikel handler om Helligånden:

"Vi tror på Helligånden, den hellige, almindelige kirke, de helliges samfund, syndernes forladelse, kødets opstandelse og det evige liv."

Det er nok den trosartikel, de fleste mennesker har det sværest med. At tro på Gud, at have en erfaring med noget større uden for os selv, ja, og Jesus som en konkret person, som kunne og gjorde forskellige ting, det kan vi alt sammen nogenlunde forholde os til. Men Helligånden, hvad er det for en underlig størrelse?

Gud er i os og omkring os

I Johannesevangeliet sammenlignes Helligånden med vinden, som blæser. Vi ved ikke, hvor den kommer fra, eller hvor den suser hen (Joh.3,8). Den er alle vegne, for Helligånden er den måde, hvorpå Gud er tæt på os. Lige omkring os, hele tiden tæt på.

I den anden skabelsesberetning, i 1. Mosebog, kap. 2, hører vi om, at Gud skaber mennesket af ler og blæser sin livsånde i det. Sådan kan vi også forstå Helligånden som det, der holder os i live. Noget, vi ikke selv kan kontrollere, det er der bare og giver os liv. På den måde er Gud både i os og omkring os.

Vi er sat her sammen, og det er meningen, vi skal være sammen

Når vi kommer til udtrykket "den hellige, almindelige kirke, de helliges samfund" melder spørgsmålet sig: Hvordan kan jeg tro på kirken? Det giver mening at bekende sig til Gud og derfor også til Helligånden, men kirken? De gamle sagde: Jeg tror på Helligånden, kirken og de helliges samfund er jeg tro over for. Det betyder med andre ord blot, at vi anerkender kirken og "de helliges samfund" som et resultat af Helligåndens virke.

Kristendommen er ikke et enmandsforetagende. Det, som først og fremmest kendetegner Jesus, både i forkyndelse og i virke, er hans medmenneskelighed. Det er også derfor, buddet "du skal elske din næste som dig selv" står så centralt. Vi er sat her sammen, og det er meningen, at vi skal være sammen. Derfor er det med kirken så vigtigt, for her er vi sammen. Vi synger sammen og beder sammen, begge dele ved Helligånden.

Det ligger i ordet "almindelig", at det ikke er eksklusivt. Alle er med. Men hvad så med ordet "hellig"? Peger det ikke i modsat retning - at der skulle være en særlig gruppe, som er særligt

hellige? NEJ! Der er IKKE tale om en etisk kvalitet eller om, at nogle er lidt mere kristne end andre. Man kan derimod tænke de helliges samfund som den himmelske menighed, alle de kristne som er døde.

På forhånd tilgivet

Spørgsmålet om syndernes forladelse spiller en vigtig rolle i kristendommen, og derfor bekender vi også en tro på syndernes forladelse i trosbekendelsen. Synd skal forstås som den kraft, vi alle sammen har i os til at ville vores eget på andres bekostning. Den kraft, som kommer til udtryk i, at vi bagtaler hinanden, taler ned til hinanden og på forskellige måder skubber andre ud af fællesskabet for at sikre vores egen plads. Vi skal forstå, at lysten til at ville vores eget på andres bekostning er noget, vi skal kæmpe imod, så godt vi kan. Og når vi alligevel mærker det i os, så skal vi vide, at vi er elskede af Gud alligevel. Det hele står og falder, heldigvis, ikke med os. Vi er på forhånd tilgivet. Vi kan ikke gøre noget, der er så slemt, at det skiller os fra Gud.

Mennesker af kød og blod

Som afslutning på trosbekendelsen bekender vi en tro på, eller en tillid til kødets opstandelse og det evige liv. Det med kødets opstandelse vækker måske lidt mærkelige billeder. Hvordan vi end tænker det, bliver det let lidt absurd. Præcis hvordan det skal gå for sig, kan vi af gode grunde ikke sige meget om.

Men når trosbekendelsen fremhæver kødet, er det en pointering af, at kødet, eller kroppen, OGSÅ er vigtig. Det er ikke kun vores ånd eller sjæl, som er god nok til at få et evigt liv, det er også vores krop. Der ligger altså også i "kødets opstandelse" en anerkendelse af, at dette liv har en vigtig rolle at spille. Vores krop og det liv, vi lever, er godt nok. Vi skal ikke stræbe efter at komme væk fra det for at leve i en særlig "renhed", kun forbundet med Gud.

Trosbekendelsen, et lys at leve under

Trosbekendelsen kan forstås som kristendommens skelet. Sådan som vi kun har set vores eget skelet, i vores egen levende krop, på et røntgenfoto, på samme måde er trosbekendelsen et billede af de bærende ordninger i kristendommen. Et skelet er ikke meget værd uden sit kød, sådan er det også med trosbekendelsen. Den er en formel, der først bliver til liv, når nogen forstår den, tager den til sig og knytter den sammen med sin egen livsforståelse.

For at kunne det må man hele tiden være villig til at tage tingene op igen og spørge: "Er det sådan her, det skal forstås?" Så kan trosbekendelsen blive det, den skal være: et lys at leve under.

God arbejdslyst!

(Artiklen har været bragt i kirkebladet for Dronningborg og Gimming Sogne, nr. 3/2011)